

PREDHOVOR

Po vzniku Európskych spoločenstiev, teraz EÚ, možno sledovať významný vplyv EÚ na národné trestné právo. Hoci pri vzniku Európskych spoločenstiev sa nepočítalo so zásahmi Spoločenstva do oblasti trestného práva, história ukazuje, že tieto zásahy boli a sú neodmysliteľné.¹

Zakladajúce zmluvy neobsahovali žiadne ustanovenia týkajúce sa oprávnení Spoločenstva zasahovať do oblasti justície a vnútorných vecí.² Základné východiská pre justičnú a policajnú spoluprácu v rámci EÚ priniesla Maastrichtská zmluva,³ na základe ktorej bola spolupráca v trestných veciach na úrovni EÚ vykonávaná na základe medzivládnej spolupráce „tretieho piliera“.⁴

Na pôde EÚ boli prijímané niektoré dokumenty, ktoré uľahčovali spoluprácu v trestnom konaní. Z tých najvýznamnejších je možno potrebné spomenúť Zmluvu o zjednodušenom vydávaní medzi štátmi Európskej únie z 10. marca 1995,⁵ ktorá priniesla prepracovanú úpravu zjednodušeného vydávania, a Zmluvu o vydávaní medzi členskými štátmi Európskej únie z 27. septembra 1996,⁶ ktorá na základe vzájomnej dôvery narušila niekoľko základných princípov vydávania (napr. obmedzenie zásady obojstrannej trestnosti, prielom do zásady nevydávania vlastných občanov, odstránenia pojmu „politický trestný čin“). Uvedené zmluvy však nevstúpili do platnosti z dôvodu ich nahradenia európskym zatýkacím rozkazom.⁷

Medzi významný nástroj justičnej spolupráce pri získavaní dôkazov v trestnom konaní možno považovať Dohovor o vzájomnej pomoci a spolupráci medzi colnými správami.⁸ Okrem „štandardnej“ spolupráce medzi colnými orgánmi jednotlivých členských štátov uvedený dohovor upravoval aj spoluprácu colných orgánov v trestných veciach, napríklad cezhraničné prenasledovanie (čl. 20), cezhraničné

¹ Bližšie IVOR, J., KLIMEK, L., ZÁHORA, J. *Trestné právo Európskej únie a jeho vplyv na právny poriadok Slovenskej republiky*. Žilina : Eurokódex, 2013, s. 27.

² Bližšie PIRIS, J. C. *The Lisbon Treaty: A Legal and Political Analysis*. Cambridge University Press, 2010, s. 167.

³ Zmluva o Európskej únii podpísaná v Maastrichte 7. februára 1992 (Ú. v. C 191, 29. 7. 1992, s. 1 – 112).

⁴ Bližšie ŠIMOVČEK, I. Európsky priestor slobody, bezpečnosti a dôvery v členských štátoch Európskej únie. In *Karlovarská právni revue*. 2009, č. 4, s. 21.

⁵ Dohovor vypracovaný na základe článku K.3 Zmluvy o Európskej únii o zjednodušenom postupe vydávania osôb medzi členskými štátmi Európskej únie (Ú. v. ES C 78, 30. 3. 1995, s. 2 – 10).

⁶ Dohovor vypracovaný na základe článku K.3 Zmluvy o Európskej únii o extradícii medzi členskými štátmi Európskej únie (Ú. v. ES C 313, 23. 10. 1996, s. 12 – 23).

⁷ Bližšie FENYK, J. Vývoj mezinárodnej policejnej a justičnej spolupráce v trestných veciach v Európskej únii. In *Právne aspekty činnosti polície v boji proti kriminalite v európskej dimenzii. Zborník príspevkov z celoštátneho seminára s medzinárodnou účasťou konaného dňa 16. mája 2005*. Bratislava : Akadémia Policajného zboru v Bratislave, 2005, s. 56.

⁸ Dohovor vypracovaný na základe článku K. 3 Zmluvy o Európskej únii o vzájomnej pomoci a spolupráci medzi colnými správami (Ú. v. ES C 24, 23. 1. 1998, s. 2 – 22).

sledovanie (čl. 21), kontrolovanú dodávku (čl. 22), vyšetrovanie utajovanou formou (čl. 23) a spoločné špeciálne vyšetrovacie tímy (čl. 24).

Na základe vytvorenia „Schengenského priestoru“⁹ bol prijatý aj tzv. **Schengenský vykonávací dohovor**¹⁰, ktorý vytvoril východiskovú platformu policajnej spolupráce medzi členskými štátmi Schengenskej dohody. Právna pomoc v trestných veciach bola upravená v tretej hlave Schengenského vykonávacieho dohovoru. Schengenská dohoda a Schengenský vykonávací dohovor nie sú však platné v plnom rozsahu. Ich pôvodné znenia boli viackrát novelizované a niektoré ich ustanovenia boli právne prekonané. Príkladom je úprava vydávania osôb (extradiácie), ktorú nahradilo rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi. Ďalšie ustanovenia Schengenskej vykonávacej dohody boli od 22. mája 2017 nahradené európskym vyšetrovacím príkazom.¹¹

Na základe požiadaviek, ktoré vzišli na platforme seminára praktikov v roku 1995, že „Európska únia by sa mala vybaviť vhodnými nástrojmi justičnej spolupráce“¹², bol prijatý Dohovor o vzájomnej pomoci v trestných veciach medzi členskými štátmi Európskej únie (Dohovor 2000).¹³ Cieľom Dohovoru 2000 bolo rozvinutie a modernizácia existujúcich ustanovení týkajúcich sa spolupráce, berúc do úvahy najmä pokroky v technológiách. Prijatie Dohovoru 2000 predstavovalo významný nástroj na úseku dožiadania o vzájomnú pomoc v trestných veciach medzi štátmi EÚ. Dohovor 2000 zatiaľ neratifikovali všetky štáty EÚ¹⁴, Slovenská republika ho ratifikovala v roku 2006.¹⁵

Dohovor 2000 a jeho protokol upravoval nasledujúce oblasti spolupráce: náležitosti a postupy pri vybavovaní žiadostí o právnu pomoc (čl. 4 a čl. 6),

- zasielanie a doručovanie procesných písomností (čl. 5),
- spontánna výmena informácií (čl. 7),
- vrátenie veci (čl. 8),
- dočasné odovzdanie osôb vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody na účely vyšetrovania (čl. 9),

⁹ Dohoda medzi vládami štátov Hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovej republiky Nemecko a Francúzskej republiky o postupnom odstraňovaní kontrol na ich spoločných hraniciach, podpísaná v Schengene 14. júna 1985 (Ú. v. ES L 239, 22. 9. 2000, s. 13 – 18).

¹⁰ Dohovor, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 uzatvorená medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu, Nemeckej spolkovej republiky a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach (Ú. v. ES L 239, 22. 9. 2000, s. 19 – 62).

¹¹ Pozri čl. 34 ods. 1 písm. b) smernice 2014/41/EÚ.

¹² Explanatory report on the Convention of 29 May 2000 on Mutual Assistance in Criminal Matters between the Member States of the European Union (Text approved by the Council on 30 November 2000) (Ú. v. C 379, 29. 12. 2000, s. 7 – 29).

¹³ Dohovor o vzájomnej pomoci v trestných veciach medzi členskými štátmi Európskej únie, vypracovaný Radou v súlade s článkom 34 Zmluvy o Európskej únii (Ú. v. C 197, 12. 7. 2000, s. 3 – 23).

¹⁴ K 1. septembru 2020 Dohovor 2000 ešte neratifikovalo Chorvátsko a Grécko. Porovnaj <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/EJN_Library_RatificationsByCou/EN>.

¹⁵ Oznámenie MZV SR č. 572/2006 Z. z. Dohovor o vzájomnej pomoci v trestných veciach medzi členskými štátmi Európskej únie, vypracovaný Radou v súlade s článkom 34 Zmluvy o Európskej únii.

- výsluch formou videokonferencie (čl. 10 a čl. 11),
- kontrolované dodávky (čl. 12),
- spoločné vyšetrovacie tímy (čl. 13),
- utajené vyšetrovanie (agent) (čl. 14),
- odpočúvanie telekomunikačnej prevádzky (čl. 17 až 22),
- poskytovanie informácií o bankových účtoch a bankových operáciách (Protokol).

Príslušné ustanovenia Dohovoru 2000, s výnimkou spoločných vyšetrovacích tímov, boli od 22. mája 2017 nahradené EVP.¹⁶

Skoro súbežne s prípravou Dohovoru 2000 vznikala iniciatíva na vzájomné uznávanie justičných rozhodnutí. Na zasadaní Rady EÚ 15. a 16. júna 1998 v Cardiffe¹⁷ sa niektoré štáty vyslovili za rozšírenie rámca pre širšie vzájomné uznávanie trestných rozsudkov súdov v členských štátoch EÚ. V Akčnom pláne¹⁸ z 3. decembra 1998 Rada a Komisia v bode 45/f vyslovuje požiadavku do dvoch rokov od platnosti Amsterdamskej zmluvy iniciovať proces s cieľom uľahčenia vzájomného uznávania rozhodnutí a výkon týchto rozhodnutí v trestných veciach. Práce na vzájomnom uznávaní rozhodnutí v trestných veciach začali v rôznych pracovných skupinách Rady v roku 1999 a v záveroch stretnutia v Tampere¹⁹ bola vyslovená požiadavka, aby sa vzájomné uznávanie rozsudkov v trestných a civilných veciach stalo základom spolupráce v justičných veciach.²⁰ V bode 36 uvedených záverov sa uvádza, že tie isté princípy ako pri uznávaní rozsudkov by sa mali použiť „*aj na iné rozhodnutia, najmä tie, ktoré umožňujú príslušným orgánom urýchlene zaistiť dôkaz a hnuiteľný majetok v trestných veciach.*“

Následná implementácia princípov z uvedeného stretnutia vyústila do **Programu opatrení na implementáciu princípu vzájomného uznávania rozhodnutí v trestných veciach.**²¹ Program bol neskôr realizovaný na podnet vlád Francúzskej republiky, Švédskeho kráľovstva a Belgického kráľovstva²² v rámcovom rozhodnutí Rady 2003/577/SVV o vykonaní príkazu na zaistenie majetku alebo dôkazov v Európskej únii.²³

¹⁶ Pozri čl. 34 ods. 1 smernice 2014/41/EÚ.

¹⁷ Presidency conclusions of the Cardiff European Council, 15 June 1998.

¹⁸ Action Plan of the Council and the Commission on how best to implement the provisions of the Treaty of Amsterdam on an area of freedom, security and justice (Ú. v. C 19, 23. 1. 1999, s. 1 – 15).

¹⁹ Presidency Conclusions, Tampere European Council, 15. – 16. October 1999.

²⁰ Bližšie Communication from the Commission to the Council and the European parliament – Mutual Recognition of Final Decisions in Criminal Matters, Brussels, 26. 7. 2000 COM(2000) 495 final, s. 3.

²¹ Programme of measures to implement the principle of mutual recognition of decisions in criminal matters (Ú. v. ES C 12, 15. 1. 2001, s. 10 – 22).

²² Initiative by the Governments of the French Republic, the Kingdom of Sweden and the Kingdom of Belgium for the adoption by the Council of a Framework Decision on the execution in the European Union of orders freezing assets or evidence (Ú. v. EÚ C 75, 7. 3. 2001, s. 3).

²³ Rámcové rozhodnutie Rady 2003/577/SVV z 22. júla 2003 o vykonaní príkazu na zaistenie majetku alebo dôkazov v Európskej únii (Ú. v. EÚ L 196, 2. 8. 2003, s. 45 – 55).

ZÁKON
č. 236/2017 Z. z.
zo 6. septembra 2017
o európskom vyšetrovacom príkaze
v trestných veciach a o zmene
a doplnení niektorých zákonov

Zmenený a doplnený zákonom:

č. 83/2019 Z. z.

Národná rada Slovenskej republiky sa uzniesla na tomto zákone:

Čl. I*

PRVÁ ČASŤ

VŠEOBECNÉ USTANOVENIA

§ 1

Predmet zákona

(1) Tento zákon upravuje postup orgánov Slovenskej republiky pri vydávaní a vykonávaní európskeho vyšetrovacieho príkazu a s tým súvisiace konanie.

(2) Na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok, ak tento zákon neustanovuje inak.

(3) Tento zákon sa použije len vo vzťahu k tomu členskému štátu Európskej únie (ďalej len „členský štát“), ktorý prevzal do svojho právneho poriadku právne záväzný akt Európskej únie uvedený v prílohe č. 5.

Súvisiace ustanovenia:

§ 2 Vzťah k medzinárodným zmluvám, § 3 Základné ustanovenia, § 4 Rozsah použitia európskeho vyšetrovacieho príkazu, § 5 Vydanie európskeho vyšetrovacieho príkazu, § 6 Náležitosti európskeho vyšetrovacieho príkazu, § 7 Príslušnosť, § 8 a § 9 Prijatie európskeho vyšetrovacieho príkazu, § 10 Vrátenie európskeho vyšetrovacieho príkazu, § 11 Odmietnutie európskeho vyšetrovacieho príkazu, § 12 Výsady a imunity, § 13 – 15 Výkon európskeho vyšetrovacieho príkazu, § 16 Odklad výkonu európskeho vyšetrovacieho príkazu, § 17 Prítomnosť osôb iného

* Články II a III, ktorými boli novelizované iné predpisy, neuverejňujeme – pozn. red.

členského štátu na území Slovenskej republiky, § 18 Odovzdanie dôkazov, § 19 Opravné prostriedky, § 39 Spôsob styku a zasielanie písomností, § 40 Preklady, § 41 Náklady, § 42 Poskytovanie súčinnosti a informácií

Súvisiace predpisy:

Trestný poriadok; zákon č. 83/2019 Z. z., ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v súvislosti s vystúpením Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z Európskej únie bez dohody

Relevantné ustanovenia smernice 2014/41/EÚ:

Preambula

(2) Podľa článku 82 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ZFEÚ) má byť justičná spolupráca v trestných veciach v Únii založená na zásade vzájomného uznávania rozsudkov a iných justičných rozhodnutí, ktorá sa od zasadnutia Európskej rady v Tampere 15. a 16. októbra 1999 všeobecne označuje ako základný kameň justičnej spolupráce v trestných veciach v rámci Únie.

(7) Tento nový prístup sa zakladá na jedinom nástroji s názvom európsky vyšetrovací príkaz (ďalej len „EVP“). EVP sa má vydávať na účely vykonania jedného alebo viacerých konkrétnych vyšetrovacích opatrení v štáte vykonávajúcim EVP (ďalej len „vykonávajúci štát“) s cieľom zabezpečiť dôkazy. To zahŕňa aj získavanie dôkazov, ktoré sa už nachádzajú v držbe vykonávajúceho orgánu.

(43) V súlade s článkom 3 Protokolu 21 o postavení Spojeného kráľovstva a Írska s ohľadom na priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, ktorý je pripojený k Zmluve o EÚ a ZFEÚ, Spojené kráľovstvo oznámilo želanie zúčastniť sa na prijatí a uplatňovaní tejto smernice.

(44) V súlade s článkami 1 a 2 a článkom 4a ods. 1 Protokolu 21 o postavení Spojeného kráľovstva a Írska s ohľadom na priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, ktorý je pripojený k Zmluve o EÚ a ZFEÚ, a bez toho, aby bol dotknutý článok 4 uvedeného protokolu, sa Írsko nezúčastňuje na prijatí tejto smernice, nie je ňou viazané ani nepodlieha jej uplatňovaniu.

(45) V súlade s článkami 1 a 2 Protokolu 22 o postavení Dánska, ktorý je pripojený k Zmluve o EÚ a ZFEÚ, sa Dánsko nezúčastňuje na prijatí tejto smernice, nie je ňou viazané ani nepodlieha jej uplatňovaniu.

Článok 1

Európsky vyšetrovací príkaz a povinnosť vykonať ho

2. Členské štáty vykonávajú EVP na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s touto smernicou.

Článok 14

Opravné prostriedky

1. Členské štáty zabezpečia, aby boli proti vyšetrovacím opatreniam uvedeným v EVP dostupné opravné prostriedky, ktoré sú rovnocenné s opravnými prostriedkami dostupnými v podobnom vnútroštátnom prípade.

2. Výdanie EVP možno v samej veci napadnúť len žalobou podanou vo vydávajúcim štáte bez toho, aby tým boli dotknuté záruky základných práv vo vykonávajúcim štáte.

3. Pokiaľ to nie je v rozpore s dôvernou povahou vyšetrovania podľa článku 19 ods. 1, vydávajúci orgán a vykonávajúci orgán prijímú vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo, že informácie o dostupných možnostiach uplatniť opravné prostriedky podľa vnútroštátneho právneho poriadku sa poskytnú v prípadoch, keď ich možno uplatniť, a to včas, aby sa zabezpečilo ich účinné uplatnenie.

4. Členské štáty zabezpečia, aby boli lehoty na podanie opravného prostriedku rovnaké ako lehoty stanovené v podobných vnútroštátnych prípadoch a uplatňovali sa tak, aby sa zabezpečila možnosť účinného uplatnenia tohto opravného prostriedku pre dotknutú stranu.
5. Vydávajúci orgán a vykonávajúci orgán sa navzájom informujú o opravných prostriedkoch uplatnených voči vydaniu, uznaniu alebo vykonaniu EVP.
6. Podanie opravného prostriedku nemá odkladný účinok na vykonanie vyšetrovacieho opatrenia, pokiaľ nemá takýto účinok v podobných vnútroštátnych prípadoch.
7. Vydávajúci štát zohľadní skutočnosť, že sa opravnému prostriedku proti uznaniu alebo vykonaniu EVP vyhovelo, v súlade s jeho vnútroštátnym právnym poriadkom. Bez toho, aby tým boli dotknuté vnútroštátne procesné predpisy, členské štáty zabezpečia, aby sa pri posudzovaní dôkazov získaných prostredníctvom EVP v trestnom konaní vo vydávajúcom štáte dodržiavali práva na obhajobu a spravodlivé súdne konanie.

K ods. 1

1. Ustanovenie vymedzuje predmet zákona, ktorým sa rozumie okruh spoločenských vzťahov, ktoré zákon upravuje. Predmetom komentovaného zákona je úprava postupu slovenských orgánov pri vydávaní EVP na jeho uznanie a vykonanie vyšetrovacieho úkonu v inom členskom štáte a pri uznávaní EVP vydaného, resp. potvrdeného justičným orgánom iného členského štátu na vykonanie vyšetrovacieho úkonu. Zákon upravuje náležitosti EVP, podmienky pre vydanie EVP, pre jeho uznanie a výkon na území Slovenskej republiky, dôvody odmietnutia uznania a výkonu a osobitné ustanovenia o vykonávaní niektorých vyšetrovacích úkonov.

2. Právny základ na transpozíciu EVP vychádza zo smernice 2014/41/EÚ.

3. Komentovaný zákon je založený na zásade **vzájomného uznávania justičných rozhodnutí** v trestných veciach. Zásada vzájomného uznávania, ktorá je charakteristickým znakom EÚ, sa uznáva ako míľnik justičnej spolupráce v trestných veciach od zasadnutia Európskej rady v Tampere v roku 1999. Vzájomné uznávanie sa rozvinulo vo viacerých pracovných programoch EÚ, ako napríklad v Haagskom programe z roku 2004, Štokholmskom programe z roku 2009 a v súčasnosti je zakotvené v čl. 82 ZFEÚ.

4. Táto zásada znamená, že členský štát **má povinnosť uznať a vykonať** justičné rozhodnutia v trestných veciach, ktoré vydal iný členský štát, okrem prípadov, keď sa uplatňuje niektorý z podrobných dôvodov odmietnutia uznania a vykonania. Je založená na vysokej úrovni „vzájomnej dôvery“ medzi členskými štátmi. Pojem „vzájomná dôvera“ vychádza z predpokladu, že všetky členské štáty v plnej miere dodržiavajú zásady slobody, demokracie, rešpektovania ľudských práv, základných slobôd a právneho štátu.

5. V režime vzájomného uznávania je vykonanie justičného rozhodnutia **povinné** s výnimkou prípadov, keď sa možno dovolávať niektorého dôvodu odmietnutia, pričom tieto dôvody odmietnutia sú vymenované vo vyčerpávajúcom zozname a obmedzujú sa na objektívne právne dôvody odmietnutia spolupráce.

6. Za **hlavný prínos** vzájomného uznávania justičných rozhodnutí v trestných veciach sa považuje, že:

- a) žiadosti sa zasielajú priamo medzi justičnými orgánmi,
- b) konania majú plne justičnú povahu,
- c) na žiadosti sa používajú jednotné vzorové formuláre,
- d) rozšíril sa rozsah skutkových okolností, ktoré vedú k spolupráci,
- e) obmedzili sa dôvody odmietnutia uznania,
- f) stanovili sa lehoty na vybavenie žiadostí.

7. Pri zohľadnení skutočnosti, že zásada vzájomného uznávania, na ktorej stojí celý systém vzájomného uznávania, podľa čl. 9 smernice 2014/41/EÚ znamená, že členské štáty sú v podstate povinné uznať EVP zaslaný v súlade s touto smernicou bez toho, aby sa museli splniť akékoľvek ďalšie formálne náležitosti a zabezpečiť jeho vykonanie rovnakým spôsobom a za rovnakých podmienok, ako keby dotknuté vyšetrovacie úkony nariadil orgán vykonávajúceho štátu, pokiaľ tento orgán nerozhodne o uplatnení jedného z dôvodov neuznania alebo nevykonania EVP alebo jedného z dôvodov odkladu stanoveného v tejto smernici. Dôvody odmietnutia uznania alebo výkonu takéhoto rozhodnutia možno vykladať reštriktívne (porovnaj rozhodnutie Súdneho dvora zo 14. novembra 2013 vo veci C-60/12, *Marián Baláž*, bod 29).

8. K pojmu „európsky vyšetrovací príkaz“ pozri komentár k § 3 ZEVP.

9. K vydávaniu EVP pozri komentár k § 5 a nasl. ZEVP.

10. K vykonávaniu EVP pozri komentár k § 7 a nasl. ZEVP.

K ods. 2

11. Ustanovenie upravuje subsidiárne použitie všeobecného procesného predpisu – Trestného poriadku. Trestný poriadok sa použije na konanie, ktoré zákon neupravuje alebo ktoré upravuje iba čiastočne. Ustanovenie upravuje vzťah zákona a Trestného poriadku, voči ktorému má postavenie *lex specialis*.

12. Subsidiárne použitie Trestného poriadku bude vylúčené v prípade, keď ZEVP obsahuje špeciálnu úpravu odlišnú od Trestného poriadku, napríklad príslušnosť (§ 7 ZEVP). V tomto prípade sa ustanovenia Trestného poriadku (§ 15 až 17) nepoužijú. Na druhej strane vo vzťahu k sporom o príslušnosť nie je vylúčený postup podľa § 22 TP (*mutatis mutandis* uznesenia Najvyššieho súdu SR zo 14. októbra 2014, sp. zn. 4 Ndt 9/2014; z 22. mája 2018, sp. zn. 4 Ndt 12/2018, a z 24. apríla 2019, sp. zn. 6 Urtos 4/2019).

K ods. 3

13. V treťom odseku sa ustanovuje, že postup podľa ZEVP je možné uplatniť len vo vzťahu k tým členským štátom, ktoré do svojho právneho poriadku prevzali osobitný predpis, ktorým je smernica 2014/41/EÚ. Prevzatie smerníc EÚ do právneho poriadku členského štátu je potvrdené vykonaním notifikácie príslušným orgánom EÚ (porovnaj aj čl. 36 citovanej smernice).

14. Vzhľadom na Protokol č. 21 o postavení Spojeného kráľovstva a Írska sa Írsko **nezúčastňuje** na prijatí tejto smernice, nie je ňou viazané ani nepodlieha

jej uplatňovaníu. K tomu pozri Protokol č. 21 o postavení Spojeného kráľovstva a Írska s ohľadom na priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti (Ú. v. EÚ C 326, 26. 10. 2012, s. 295). Porovnaj aj ods. 44 Preambuly smernice 2014/41/EÚ.

15. Rovnako aj **Dánsko** v súlade s Protokolom č. 22 o postavení Dánska, ktorý je pripojený k ZEÚ a k ZFEÚ (Ú. v. EÚ C 326, 26. 10. 2012, s. 299), sa **nezúčastňuje** na prijatí tejto smernice, nie je ňou viazané ani nepodlieha jej uplatňovaníu. Porovnaj aj ods. 45 Preambuly smernice 2014/41/EÚ.

16. Na druhej strane Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska v súlade s čl. 3 Protokolu č. 21 o postavení Spojeného kráľovstva a Írska s ohľadom na priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, ktorý je pripojený k Zmluve o EÚ a ZFEÚ, **oznámilo želanie zúčastniť sa na prijatí a uplatňovaní tejto smernice** (ods. 43 Preambuly smernice 2014/41/EÚ).

17. Vzhľadom na to, že 1. februára 2020 Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska vystúpilo z EÚ (Dohoda o vystúpení Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z Európskej únie a z Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu, Ú. v. EÚ L 29, 31. 1. 2020, s. 7 – 187), vo vzťahu k Spojenému kráľovstvu sa po uplynutí prechodného obdobia (ktoré sa skončí 31. decembra 2020, pokiaľ spoločný výbor zriadený dohodou o vystúpení neprijme inú dohodu) nebude postupovať podľa smernice 2014/41/EÚ.

18. Vzhľadom na uvedené skutočnosti bol prijatý zákon č. 83/2019 Z. z., ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v súvislosti s vystúpením Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z Európskej únie bez dohody, ktorý do ZEVP doplnil § 42a – Prechodné ustanovenia účinné po vystúpení Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z Európskej únie.

19. Transpozičná lehota smernice 2014/41/EÚ bola stanovená do **22. mája 2017** (čl. 36 citovanej smernice). Nie všetky členské štáty vykonali transpozíciu v stanovenej lehote. Smernica 2014/41/EÚ bola v jednotlivých členských štátoch transponovaná s účinnosťou od:

- **Belgicko** – 22. mája 2017,
- **Bulharsko** – 23. februára 2018,
- **Cyprus** – 15. decembra 2017,
- **Česká republika** – 16. augusta 2018,
- **Dánsko** – nezúčastňuje sa,
- **Estónsko** – 6. júla 2017,
- **Fínsko** – 23. júla 2017
- **Francúzsko** – 22. mája 2017
- **Grécko** – 21. septembra 2017,
- **Holandsko** – 17. júna 2017,
- **Chorvátsko** – 26. októbra 2017,
- **Írsko** – nezúčastňuje sa,
- **Litva** – 15. júna 2017,

- **Lotyšsko** – 20. mája 2017,
- **Luxembursko** – 15. septembra 2018,
- **Maďarsko** – 23. mája 2017,
- **Malta** – 24. októbra 2017,
- **Nemecko** – 22. mája 2017,
- **Poľsko** – 8. februára 2018,
- **Portugalsko** – 22. augusta 2017,
- **Rakúsko** – 1. júla 2018,
- **Rumunsko** – 17. decembra 2017,
- **Slovensko** – 15. októbra 2017,
- **Slovinsko** – 5. mája 2018,
- **Spojené kráľovstvo** – 31. júla 2017, Spojené kráľovstvo vystúpilo z EÚ 1. februára 2020,
- **Španielsko** – 2. júla 2018,
- **Švédsko** – 1. decembra 2017,
- **Taliansko** – 28. júla 2017.

20. K podrobnostiam transpozície v jednotlivých členských štátoch pozri webové sídlo EJS, časť „**Status of implementation in the Member States of EU legal instruments**“, dostupné na: <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/EJN_Library_StatusOfImpByCat.aspx?l=EN & CategoryId=120>.

21. Vo vzťahu k členským štátom, ktoré do svojho právneho poriadku neprebrali smernicu 2014/41/EÚ, sa postupuje podľa doterajších postupov na základe aplikovateľných medzinárodných zmlúv, ktoré sa týkajú danej problematiky.

22. Vo vzťahu k **Dánsku** sa postupuje podľa Dohovoru 2000 a jeho Protokolu zo 16. októbra 2001, resp. podľa Schengenského vykonávacieho dohovoru či Dohovoru o vzájomnej pomoci v znení neskorších protokolov.

23. **Írsko** ratifikovalo Dohovor 2000 23. augusta 2020, preto sa vo vzťahu k nemu postupuje podľa Dohovoru 2000 a jeho Protokolu zo 16. októbra 2001, resp. podľa Schengenského vykonávacieho dohovoru či Dohovoru o vzájomnej pomoci v znení neskorších protokolov.

Judikatúra:

■ **Rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) zo 14. novembra 2013 vo veci C-60/12, konanie o výkone rozhodnutia o peňažnej sankcii uloženej Mariánovi Balážovi:** Pri zohľadnení skutočnosti, že zásada vzájomného uznávania, na ktorej stojí celý systém rámcového rozhodnutia, podľa jeho článku 6 znamená, že členské štáty sú v zásade povinné uznať rozhodnutie požadujúce peňažnú sankciu, ktoré bolo zaslané v súlade s článkom 4, bez toho, aby boli požadované akékoľvek ďalšie náležitosti, a bezodkladne prijímú všetky potrebné opatrenia na jeho výkon, musia sa dôvody odmietnutia uznania alebo výkonu takéhoto rozhodnutia vykladať reštriktívne (pozri analogicky rozsudok Súdneho dvora z 29. januára 2013 vo veci C-396/11, *Radu*, bod 36 a citovanú judikatúru).